

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **W.G.**

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 września 2023 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt VII Ka 269/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt IX K 1217/18,

p o s t a n o w i ł

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Dwaj obrońcy skazanego W.G. wnieśli do Sądu Najwyższego kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt VII Ka 269/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt IX K 1217/18.

W obu pismach stanowiących kasację zawarto także wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. Adw. C.W. w uzasadnieniu swego wniosku podniósł, że od wyników postępowania kasacyjnego zależą losy osobiste i zawodowe skazanego, który jednoosobowo prowadzi działalność gospodarczą. W ocenie obrońcy przerwanie prowadzenia tej działalności zniweczy kilkanaście lat pracy skazanego. Ponadto, zdaniem wnioskodawcy, wykonywanie przez skazanego kary spowodowałoby, że skazany i jego rodzina znaleźliby się w trudnej sytuacji, z uwagi na pozbawienie środków do życia. Wnioskodawca konkluduje, że

wykonanie zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe, jak również groziłoby niepowetowanymi stratami w sferze życia rodzinnego i zawodowego skazanego.

Z kolei adw. A.D., uzasadniając wniosek o wstrzymanie, powołał się na zasadność zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji. Zdaniem obrońcy wykonanie przez skazanego kary pozbawienia wolności powodowałoby niepowetowaną szkodę dla skazanego i jego rodziny, albowiem oznaczałoby to konieczność likwidacji prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia wyroku, przy jednoczesnym uznaniu, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosków analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21) i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18), ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych

w kasacji obrońców. Ocena zasadności zarzutów kasacji wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Powodu do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie stanowi również sytuacja zawodowa ani rodzinna skazanego, do której odwołują się obaj obrońcy. Jak słusznie podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, jeżeli treść art. 532 § 1 k.p.k. miałaby być postrzegana jako kolejna instytucja, która służy do wstrzymania wykonania kary w postępowaniu wykonawczym tylko na podstawie przesłanek faktycznych, osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych okoliczności, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym w aktualnej sytuacji skazanego, to zbędne było jej lokowanie w rozdziale o kasacji (tak: J. Matras, w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. K. Dudka, Warszawa 2020, s. 1193; z orzecznictwa – por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; dnia 8 grudnia 2021 r., IV KK 636/21; dnia 14 stycznia 2022 r., V KK 628/21). Nie budzi wątpliwości, że umieszczenie tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym przesądza, iż jej zastosowanie warunkowane jest bardzo wysokim prawdopodobieństwem uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, a nie sytuacją osobistą, rodzinną czy zawodową skazanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońców skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

(TM)

[ms]

